N. B. SWANSON CO.
288 PRINCESS ST., WINNIPEG
Phone G. 3686

Enda Svenska "Mail Order Business" i Canada.

Vi göra Eder härmed uppmärksam på, att vi uteslutande handla med landsorten och att våra priser äro de billigaste. Goda varor föras ständigt på lager och endast av bästa kvalitet.

Prislistor på begäran. Rikt urval av skandinaviska varor. Man kan med fullt förtroende vända sig till N. B. Swanson Co.

Ägg och smör köpas till högsta gällande priser.

288 PRINCESS ST., WINNIPEG
Telefon G. 3686

FYRA ÅR VID FRONTEN.

Erfarenheter och iakttagelser ifrån min tjänstgöring som soldat i den canadiensiska armén.

Av **John A. Hägglund.**

XVIII.

DEN FRANSKA ARMEEN.

Det franska handlings- och tänkesättet om krig gjorde sig gällande i organisationen av landets armé. Det stora, oöverstigliga, gapande svalget eller klasskillnaden, som existerade mellan befäl och manskap i den tyska armén var totalt okänt i den franska. Franska soldater insågo vikten och nödvändigheten av samarbete, disciplin och lydnad under eld. På dessa förhållanden baserade de sitt värde såsom borgaresoldater. De visste också att de av sin egen vilja hade skapat den auktoritet och makt som bars av befälet och de ansågo det icke vara nedsättande för dem att uppoffra personliga privilegier i en nations kris sådan som kriget var.

Disciplinen i den franska armén är icke uppehållen genom rädsla utan genom en allmän övertygelse och allmänna åsikter. Varje man insåg att hans individuella skicklighet och effektivitet måste vara grundlagd på hans ögonblickliga och intelligenta lydnad av befallningen från överordnade.

Han var medveten om att hans officerare voro övade specialister i krigföring, och han ställde sig därför helt och hållet till deras förfogande, så att nationens vilja och syfte med krig kunde utföras. Den franske soldaten förstod ordningsföljden av militär auktoritet, soldaten till sergeanten, sergeanten till löjtnanten och löjtnanten till kaptenen o. s. v. ända upp till general Foch, som är ansvarig inför icke blott Frankrike utan även de andra allierade styrelserna för sina handlingar. Med denna uppfattning om en soldats plikt är den största svårigheten i militär undervisning övervunnen.

För att på rätt sätt kunna förstå förhållandena emellan den gemene soldaten och officerarne i den franska armén måste man se dem tillsammans i löpgravarna. Kaptenen vaktar över sina män såsom en fader över sina söner. Han visar en sympatisk förståelse i deras svårigheter, under det att han begär en noggrann lydnad. Dessutom kan soldaten anförtro sina privata svårigheter och erhålla hjälpsamma råd och rön från sin kapten. Han vet, att han icke skall bemötas med uppsåtlig orättvisa. Vad som ger den franske soldaten totalt förtroende till sitt befäl är vissheten om att han är ledd med intelligens och skicklighet.

Den franske officern är alltid vaksam för tillfällen att draga fördel av fiendens disposition och spara sina egna män. Det största brott, som kan begås av en officer, är att onödigt bortslösa sina underordnades liv. Tillfälligheter och förhållanden ha understundom nödvändiggjort den sista stora uppoffringen, men undantagandes detta har det franska befälet varit likaså sparsamt på underordnades liv som den girige med sina penningar. I ett anfall planerar han hurusom männen måste krypa från grav till grav, hållande sig så skyddade som möjligt från artilleri-eld. Han uppmärksammar terrängens natur som ligger framför den löpgrav varifrån anfallet skall börja för att finna allt möjligt skydd och manövrerar sina män, så att full fördel drages av desamma. Han utarbetar och förbättrar den löpgrav eller redutt varuti hans män befinna sig för att göra dem så skyddade som möjligt. Han känner det som sin plikt att besegra fienden men detta måste ske med minimum förlust av liv under hans komando.

Männen lära snart att uppskatta denna kvalitet hos sina officerare och detta uppskattande åstadkommer en känsla av lojalitet som sammanväver en armé till ett oövervinneligt helt.

Det prov som varje man sattes på i löpgravarna visar tydligen Frankrikes oryggliga beslut att kämpa till det sista bättre än något annat förhållande. Jag såg denna national anda i dess sammansatta gladlynne vid slaglinjen i närheten av Personne.

Det hade regnat för två veckor och det fortsatte att regna. Slagfältet en stor sträcka av svart ödelagt och tomt landområde såg ut som om det hade varit övesvämnat för en längre tid av en flod. Spöklika och sönderskjutna trädstammar voro de enda kvarlämningarna av fagra skogsdungen som där funnos före kriget. Tusenden av "shell-holes" voro strödda över marken och till dessa strömmade den vattenblandade leran i ymnighet.

Tyskarna underhöll en stadig och förödande artillerield emot de franska löpgravarna som slingrade sig över detta ödelagda fält. Nedstämningen hängde som ett lågt moln över platsen. Trots detta under det att jag färdades fram i en "comunication trench" hörde jag röster som harmoniskt sjöngo en munter sång. Ett strömmande regn föll, som hjälpte sitt till med att förvärra förhållandena men ändock sjöngs gladeligen:

"Elle a perdu son parapluie, tant pis pour elle."

Några ögonblick därefter kom en med lera bestänkt soldat upp ifrån jordkulan.

"God dag" sade han glätigt under det att han kastade två döda råttor över bröstvärnet. "Där ser ni nattens jaktbyte, sorgligt nog kunde den ena icke förpassas till de sälla jaktmarkerna förrän min portion av ost hade förtärts."

Denna soldats glada lynne personifierade den franska nationens sinnelag.

I proportion till sin folkmängd har Frankrike uppoffrat flera av sina borgare i kriget än någon annan nation. Den franska general-staben har icke publiserat någonsomhelst uppgift om förlusten av människoliv. Men från statistiker som hava varit åtkomliga kan man åtminstone göra en något så när korrekt föreställning. Om man **räknar de döda de som blivit krymplingar för livet och krigsfångar** har Frankrike uppoffrat på krigets brännofferaltare mer än 2 och ½ miljoner av sina bästa förmågor och sina kraftigaste män. Det pris som Frankrike betalat i människoliv är ett större sådant än vad som begärts av någon av de andra Allierade länderna. När man beräknar värdet av denna uppoffring måste alla förhållanden ibland Frankrikes inevånare tagas med i beräkningen. Främts av dessa måste placeras den abnorma låga årliga förökningen av antalet franska innevånare. Jämför Förenta Staternas förökning med Frankrike så finna vi att den förstnämnda nationen har förökats med 30 miljoner av i landet födda personer under de senare 40 åren, och Frankrike har under samma tid förökats med blott 3 miljoner.

Således har Frankrike förlorat i människoliv ett antal som utgör nästan hela nationens förökning sedan 1870. Och det måste ihågkommas att denna förlustlista icke är kompilerad från de åldriga, svaga och sjukliga utan från ungdomen och fysiskt starka personer i landet.

Genom de förluster av män som Frankrike led i första början av kriget lyckades nationen att hejda den tyska frammarschen och tillät England att vinna tid för beredelse. Den franska armén mötte blomman av den tyska armén vid sin fulla styrka och besegrade den. Segern vid Marne floden berodde på de taktiker och de slag som slogos av den franska armén. När alla krigsfakta äro avslöjade kommer historien att giva Frankrike denna ära. Men det är en ära som betalts med landets bästa blod.

Frankrike har icke endast givit kropparna av sina söner som krigsoffer, men hon har också givit det bästa av landets snillen och tankeförmåga. De övade professionella officerarna i den franska armén har varit den intelligens som styrde de militära rörelserna och verksamheten av Ententearméerna. Dessa officerare voro instruktörer i "konsten att föra krig" för de Allierade härarna och under det de tjänstgjorde härutinnan uttänkte de nya planer och taktiker som så effektivt omintetgjorde de tyska försöken att förverkliga sin ambition.

Resultatet av dessa nya taktiker var löpgravkriget, varets man begagnade sig av vapen, som för länge sedan förkastats av moderna arméer. När kriget började var en fransk bataljon på 1,000 man updelat i 4 kompanier och en mitrailleuse (kulspruta) sektion med gevär och bajonett; men fransk sinnrikhet var ej sen att inse de omändringar i organisationen och beväpningen som nödvändiggjorts med de nya krigsmetoderna.

Ett år eller så efter krigets utbrott hade halva bataljonen lagt bort geväret, och i stället voro de beväpnade med handgranater och automatiska gevär.

Kulsprutorna såsom de begagnades av tyskarna voro löpgravarnas skrämbild. Dessa vapen kunde nedsopa hela kompanier av soldater i en stormning. Franska officerare beslöto sig för att lösa detta problem och uppfunno en liten kanon, som begagnades i anfall av infanteri. Kanonen, som var av 1½ tums kaliber och snabbskjutande, drogs fram med stormtrupperna och närhelst den sattes i bruk bemästrade den snart elden från vilken gömd kulspruta som helst.

Jag ämnar icke att skriva om tekniska detaljer av franskt infanterianfall, men endats en ytterlinje av taktiska förändringar för att visa hurusom det franska folket stred med intelligens. De trodde icke på trotsets styrka i krig; om så varit skulle de snart ha blivit övermannade av tyskarne. De trodde på sin egen finess en finess, som förvillade och omintetgjorde fiendens planer.

Som instruktörer hava franska officerare varit värdefulla för den engelska armén. I början av kriget led den engelska armén stor brist på artelleri — en brist, som snart bortröjdes så långt som materiel angick, ity att England gjöt sina kanoner för armén vid flottans kanon gjuterier men artillerister fattades för att bemanna de nya batterierna.

I denna förlägenhet vände England sig till Frankrike, det land, som utvecklat **det bästa artilleriet i världen.** Franska officerare blevo satta som befäl över engelska batterier och engelska officerare blevo förda till franska artelleri organisationer och lärde sig där allt vad som tillhör det moderna artilleriet under förmynderskap av de mest kompetenta lärare. Jag nämnde att det franska artilleriet var det bästa i världen och jag skall i nästa nummer beskriva detta världsberyktade artilleri och 75 m. m. kanoner.

FRITT TILL LIDANDE AV HÄMMOROJDER.

Låt ej skära Er — intill dess Ni har försökt denna nya hemkur, som vem som hälst kan begagna sig av utan besvär eller tidsförlust. Helt enkelt tugga en behagligt smakande tablet nu och då samt befria Er från hämmorojder.

Låt mig bevisa detta fritt.

Min invärtes metod för behandling och varaktig lindring av hämmorojder är korrekt. Tusental efter tusental tacksamma brev intyga detta, och jag önskar att Ni skall försöka denna metod på min bekostnad.

Det kvittar lika, om Ert fall är av lång varaktighet eller nyligen utvecklats, vare sig det är kroniskt eller akut, vare sig det är tillfälligt eller permanent, så bör Ni sända efter denna fria behanding.

Betyder intet var Ni bor, ej heller vad Er ålder är eller Er sysselsättning, om Ni besväras av hämmorojder, skall min metod bringa Er hjälp skyndsamt.

Jag önskar speciellt sända den till de där synbarligen hopplösa fallen, i vilka alla former av salvor, smörjelser och andra lokala applikationer ha slagit fel.

Jag önskar Ni må fatta, att min behandlingsmetod för hämmorojder är den mest pålitliga behandlingen.

Detta liberala erbjudande av fri behandling är alltför betydelsefullt för Er att förbise en enda dag. Skriv nu. Sänd inga pängar. Helt enkelt postsänd kupongen, men gör det nu. I DAG.

FRITT HÄMMOROJDMEDEL.
E. R. Page.
394 Page Bldg., Marshall, Mich.
Var god sänd fritt **försök av Er metod till**
....
....
....

DE MÅNGA STIGARNE MED DET ENDA MÅLET.

(Menominiindiansk sägen, tecknad för S. C. T. av Johan Furumo).

De, Abashus, Wabus, Wako och Maqwaio — Hjort, Hare, Räv och Varg —, fyra av Rödvärlds visaste hövdingar, hade en gång träffats invid trajbernas gemensamma rådsbord, varomkring nuens dagsmarcher och dåens mål stakas och förses med vägvisare, facklor och bål, så tillförlitliga, som Manäbush — andemänniskan mäktar teckna dem å hövdingarnas hjärnpergament, på dessas aningsbark och på deras hopps- och trosnäver. Nu är det emellertid så, att Fantasis kol, varmed Manäbush tecknar undervisande hieroglyfer å hjärnornas näver och bark, nu är det emellertid så, att det kolet stundom utför dunkla och därför mångtydbara teckningar förmodligen därför, att nävern och barken ej är likartad i de många teckningsrummen.

Under mötet ifråga kommo hövdingarna, på grund av omordade missförhållandet, i tvist om både stigen till trajbernas slutmål och namnet på dettas, på Akamias, Blåvärlds hövding. Allt, de överensstämde i var, att Akamia fanns och stod att nå, samt att dess chef var alla hövdingars hövding och alla wakondars Wakonda — **det vill säga, alla ädelsjälars ädelsjäl.** De tvistade även om överwakondans egenskaper, som Hjort och Hare å sina fantasinävrar avläst till "Rättvis, och därför, god," men som Räv och Varg ej kunnat tyda till annat än "Barmhärtig, och därför god," två vitt skilda teckningar.

(Fastän icke egentligen hörande till mitt ämne, kan ju dock påpekas, att hövdingarnas rent fysiska önskemål hade med tecknens tydning att skaffa, ty på och invid stigen till Blåvärld önskade sig Räv och Varg riklig mängd av lättfångat villebråd, vartill dessa ansågo sig berättigade, fastän de gjort "barmhärtighet och därför godhet" till överwakondans förnämligaste egenskaper. Hjort föredrog ju Fagerängds skogar och slätter, varest gräs var ymnigt och löv saftigt, medan floder och källor inbjödo till Svalkas fot och Läskans bägare. Hare föredrog stig genom Poppelnejd, varest riklig tillgång på sådant mjöd och sådan honung, som kittlade hans gom, stod att tillgå i Poppels så tillgängliga läglar.)

"För min del," sade Räv, som sitt slutord i striden, "för min del varken tror eller hoppas utan vet jag bestämt, att Blåvärld är belägen västerut; och stigen ditåt väljer jag. Jag påbörjar min vandring redan i kväll, varpå jag vandrar hela natten, varje natt. På det sättet vinner jag två fördelar, nämligen den, att lättare överrumpla mitt villebråd, som wakondan visserligen skapat för min räkning, men vilket jag emellertid själv måste infånga, ity därav, att skaparen uraktlåtit, att rättvisligen beordra bytet till mina lyor. Så får jag ju och sova och vila mig i solsken genom det arrangemanget."

Ja, så yttrade sig Räv, och vid kvällens inbrott bjöd han kamraterna ett halvt ömkande, halvt hånande "Lycklig resa," varpå han avlägsnade sig väster ut.

Varg var av samma åsikt, som Räv, med avseende på valet av vandrings- och vilotid; men han var förvissad om, att stigen till Akamia, till Blåvärld, gick söderut. "Den stigen är, har jag hört från min stamsvisa och från fädren, överfylld med läckert jaktbyte," påstod han.

Ja, även Varg valde kvällen och natten för vandring, och av samma skäl, som av Räv framhållits.

Det var egentligen Varg, som började dispyten om överwakondans namn och utseende. Han påstod sig ha sett tillförlitlig teckning av honom varför han svor på att även hans namn, var Maqwaio. Varg, samt att han var stark, ofantligt stark i käkarna. Räv bedyrade i sin ordning, att alla wakondars chef hette Wako, Räv, samt att han var den trajbens ursprung och föredöme.

Hjort och Hare, som båda valt dagen som vandrings- natten som vilotid, delade läger sinsemellan, tills nästa morgon infann sig. Ingen av dem var tvärsäker om i vilket väderstreck Blåvärld kunde nås, men Hjort valde likväl öst och Hare norr, "ty" påstod Hjort, "morgongryningens wakonda är fagert kransmyckad, och säkerligen uppträder han från Blåvärld." "Ty" antog Hare, "snön kommer ju norrifrån, och han är vit och ullig, som Akamias wakonda är och måste vara."

Så skildes även de åt. Men som goda vänner och under hjärtligaste välgångsönskningar.

Bebona, År, hade vänt sin fyrsidiga schal många, många gånger, årstiden hade växlat om och om igen, då Hjort slutligen såg Blåvärlds tepin, och wigwam, där de bäddats i härligaste löv och blom på stranden av en underbar sjö. "Stackars min vän Hare," mumlade han, "stackars Hare, som begick misstaget, att ej, som jag, gå österut! "Men vid Blåvärlds port fann han, till sin förvåning, sin vän Hare, men i tårar över att Hjort gått österut, och således vilse. Under förvåningen och glädjen att båda nått det härliga målet, glömde de att ringa pilgrimskolckan. När denna likväl ljöd och de vände sig om för att se ringaren, steg deras förvåning än högre, ty där stod Räv, åldrad och illa medfaren av vandringen, men fullt igenkännlig. Och inom några ögonblick infann sig även Varg. Alla fyra, Abashus, Wabus, Wako och Maqwio, Hjort, Hare, Räv och Varg, hade således, fastän på skilda stigar, nått Blåvärld; och — samtidigt.

"Huru många stadier lång var din stig?" frågade Varg Hjort:

"En," svarade denne.

Och så kommo pilgrimerna underfund med, att östans och västans, sunnans och nordans stig från Gråvärld till Blåvärld är — en stadie lång.

Jo, alla insläptes. Men ej innan Varg och Räv fått sina tänder filade och sina böjelser lämpade efter förhållandena i Blåvärld. Till och med Hare förehölls, att poppelmjöd och poppelhonung här voro åtkomliga utan barkningsmödor.

Men Akamias wakonda var ej Varg, Hare, Räv, eller Hjort.

Han var — han var Wakonda.
Allts och allas vän.
Allts och allas far.
Wakonda.

TROHETENS BELÖNING.

Oaktat Johanna Munck grät i flere dagar och var alldeles utom sig av förtvivlan, då hon fick veta, att hennes käraste fallit i kriget, är det dock tvivelaktigt, om hennes sorg över den unge kaptenen var så djup och uppriktig som hennes äldre syster Sofias.

Viktor Flint hade varit vän och lekkamrat med båda systrarna från deras tidigaste barndom, och då han senare kom till officersskolan, tillbringade han alla sina ferier hos Muncks.

Sedan systrarna blivit vuxna, upptäckte Sofia snart, att hennes kärlek till Victor var mera än en systers. Hon förändrade dock icke sitt uppförande mot honom utan gömde hemligheten djupt i sitt hjärta. Även då hon såg, att den unge mannen föredrog systern framför henne, sörjde hon inte däröver. Hon fortfor lugnt att bygga luftslott och tänka på framtiden, då hans hjärta säkert skulle tillhöra henne.

Det är omöjligt att beskriva, vad hon led, då Johanna en morgon på hösten kom ut till henne i trädgården och berättade, att hon blivit förlovad med Victor.

— Vi gifta oss, så snart kriget är slut, Sofia, utbrast Victor, som följt efter sin fästmö, och du måste hjälpa oss att göra bröllopet så festligt som möjligt.

Odren kommo sorglöst över hans läppar ty han hade ju ingen aning om, att de träffade Sofia i hjärtat som dolkstygn.

Johanna var strålande hänryckt och hennes vänner förklarade, att hon måste vara mycket förälskad, så lycklig som hon såg ut.

Sanningen var emellertid, att Johanna ännu inte lärt att älska; hon gladde sig blott över att bliva älskad.

— Medan Victor är borta, skulle du inte promenera med andra unga män, Johanna, förmanade den äldre systern. Du vet, att Harry Palmer är förälskad i dig, och du har nu inte rättighet att uppmuntra honom.

— Du är en riktig gammal nucka, Sofia, svarade systern skrattande. Jag älskar liv och glädje, och Victor är lika levnadsglad som jag. Lyckligtvis begär han inte, att jag skall spärra mig in i ett kloster, emedan jag förlovat mig med honom.

Det låg inte i den yngre systerns natur att längre taga något allvarligt, och kort därefter reste hon på besök till några av sina vänner med en stor mängd toaletter i kofferten. Visserligen bar hon svart och vitt som sorg över sin förlovade, men hon var mycket angelägen om, att dräkterna klädde henne.

— Sörj för, att rosorna vända tillbaka på dina kinder, medan du är borta, Johanna, viskade den osjälviska Sofia, i det hon på järnvägsstationen kysste och omfamnade systern till avsked. Jag skall arbeta dubbelt flitigt, när jag vet, att du får det trevligt.

Var det någon, som behövde en förändring av vistelseort, så var det Sofia. Hon hade en lång tid arbetat mera än hon kunde tåla, och hon hade tagit sig kapten Flints död mycket nära.

Fjorton dagar efter, sedan Johanna rest, kom ett brev från en liten fransk stad, adresserat till fröken Munck. Som den älsta av systrarna, betänkte sig Sofia inte på att öppna brevet, men förstod, att brevet inte var till henne.

Det hade hänt nästan ett underverk. Kapten Flink hade icke blivit dödad, såsom det rapporterats. Han hade tagits till fånga i Tyskland, men hade flytt från fångenskapen, och låg nu mycket sjuk, så gott som blind på ett sjukhus i Frankrike.

— Det är tvivelaktigt, om hans syn kan räddas, men nu sända vi honom till Victoria-sjukhuset, och han har bett mig underrätta er därom, för att ni skall kunna besöka honom, när han kommer dit. Så lydde en del av brevet.

Brevet sändes vidare till Johanna men hennes svar var helt enkelt hjärtlöst. Hon skrev, att hon var så upptagen av nöjen, att hon omöjligt kunde resa till sin förlovade. Hon antydde till och med, att hon helst såge, det förlovningen bleve uppslagen enär hon inte ville gifta sig med en blind man.

— Å, Johanna, hur kan du vara så grym snyftade Sofia. Stackars Victor, det skall krossa hans hjärta!

Efter att länge hava övervägt saken, beslutade hon själv gå till sjukhuset och — åtminstone för någon tid — uppträda i systerns ställe.

— Han skall bättre tåla att höra det, när han är kroppsligt stark, och då skall jag försvinna ur hans liv, mumlade hon.

Utan att darra uppgav hon på sjukhuset sitt namn som Johanna Munck, men då hon litet därefter trädde in i sjukrummet och såg, hurudan Victor blivit, sjönk hjärtat i kroppen på henne. Han hade en bindel för ögonen och han var blek och avtärd av allt, han genomgått av hunger och lidande på flykten.

Först då hon stod vid sängen, förstod hon tillfullo, vilket ansvarsfullt värv hon åtagit sig. Dock föll det sig icke svårt för henne att återgällda hans varma omfamning.

Dag efter dag kom den unga flickan att tillbringa några timmar vid hans sjuksäng. Men förr eller senare måste ju sanningen komma i dagen.

En dag, då hon fann honom mycket bättre än vanligt, sade hon till honom:

— Nu, då du nästan är frisk, Victor är det något, som jag gärna vill säga dig. Känner du dig stark nog att få ett överraskande meddelande?

— Nej, Johanna, jag vill inte höra det nu; vänta hellre tills i morgon. Jag har haft en dålig natt, var hans undvikande svar, och Sofia blev glad däröver.

Systern hade den morgonen skrivit att hon blivit förlovad men en annan. Johanna gjorde ingen ursäkt för sitt handlingssätt, utan bad blott Sofia att säga det till Victor.

— Berätta honom det så skonsamt som möjligt! tillfogade hon i en efterskrift.

— Som om det inte skulle krossa hans hjärta, huru jag än säger det, mumlade hon för sig själv. Men jag får inte uppskjuta det längre. Senast i morgon måste jag berätta honom sanningen.

Nästa morgon kom emellertid ett mycket besynnerligt brev från Victor. Det var adresserat till fröken Munck och lydde:

"Min kära Johanna!

Jag skriver detta till dig, emedan jag inte har mod att höra den sorg, som skall ligga i din stämma, när jag gör dig denna bekännelse. Jag älskar dig icke, som en man bör älska den kvinna, vilken skall bliva hans hustru. Redan för länge sedan förstod jag att vår förlovning var ett misstag. En annan ung flicka kom in i mitt liv, en flicka, som sände mig långa innehållsrika brev och små paket. Då jag blev sjuk, uppmuntrade och tröstade hon mig som ingen annan. Hon har kort sagt blivit allt för mig. Jag ber dig komma till mig i morgon, Johanna, ty jag vill gärna från dina läppar höra, att du förlåter mig. Om du önskar det, skall jag säga dig namnet på den kvinna, jag älskar, och som jag hoppas skall bliva min hustru, om jag än inte är den man, jag var före kriget.

Sofia läste skälvande igenom brevet två gånger. Vad skulle det betyda? Var han verkligen lika ytlig och hjärtlös som Johanna? Hon fann, att det var mycket uselt gjort av henne att vraka honom, men långt värre var det dock, att en man höll sin förlovade för narr. Det var fegt och uselt gjort.

— Och han tror, att jag är Johanna! Och jag har haft en säker förnimmelse av, att han var glad över att jag kom och besökte honom! Han måste ju vara en fulländad skådespelare. Jag fruktar nästan att hela världen är full av lögn och bedrägeri.

Men Sofia beslutade inte desto mindre att nästa dag avlägga ett sista besök på sjukhuset. Det var en sak, över vilken hon var glad, nämligen att hon nu inte behövde berätta, att Johanna hade förlovat sig med en annan.

Så snart Sofia trätt in genom sjukhusets port, kom en sjuksköterska till henne och sade, att kapten Flint var i ett privat rum, där han önskade tala med henne.

— Kaptenen är nu mycket bättre, tillfogade sjuksköterskan, och om ett par dagar hoppas vi kunna utskriva honom som frisk.

— Han tror naturligtvis, att jag är hans fästmö, tänkte Sofia suckande, medan hon följde efter sjuksköterskan.

Victor var nu iförd sina egna kläder och såg mycket bättre ut än föregående dag. Han hade dock ännu bandaget för ögonen och han satt med ryggen mot ljuset.

— Kära Johanna, kan du förlåta mig? frågade han och sträckte ut handen.

— Här är inte tal om förlåtelse, svarade Sofia med en stämma, som darrade en smula.

— Vill du veta, vem det är, som tagit mig ifrån dig? Tror du, att den kvinna, jag älskar, också älskar mig? frågade han och lade sin hand på henne.

— Det vet jag inte, framstammade hon nervöst. Hur skulle jag väl kunna veta det?

— Du har rättighet att veta det, Johanna, men innan jag säger dig hennes namn, bör du veta, att jag inte kunde rå för, att jag kom att älska henne. Hon har varit så god och uppoffrande mot mig, att hon efterhand vunnit mitt hjärta, och nu är det så, att om hon inte vill gifta sig med mig, så bryr jag mig inte om att leva. Hennes namn är........

Sofia sprang upp från stolen. Hon hade redan lidit tillräckligt.

— Hennes namn är — Sofia! utbrast han, rev bindeln från ögonen och slog båda armarna om henne.

— Ja, min älskade Sofia, det är du, som jag önskar till min hustru. Redan andra dagen visste jag, att den, som besökte mig, inte var Johanna — eller rättare sagt, jag visste det inte, men jag gissade mig till det. Jag gjorde så sjuksköterskan till min förtrogna, och varje dag, innan du kom lade hon en bindel för mina ögon, men dock inte tätare, än jag kunde se en smula. Det är dig och ingen annan, Sofia, som jag under de sista dagarne förklarat min kärlek.

— Och Johanna? utbrast den förvånade Sofia, som trots allt inte kunde försona sig med den tanken, att Victor svikit systern.

— Hon har idag meddelat mig, att hon är förlovad med en annan man. Kan du hålla av mig en smula?

Det har jag alltid gjort, svarade den överlyckliga och glädjestrålande Sofia och kastade sig i sin älskades armar.

Den trogna intet fordrande kärleken hade fått sin belöning.

Förblindande Huvudvärk!

Långa timmar nervspänning, ständig oro, begränsad atmosfer — — Ni kan ej uthärda det — Ni behöver vila.

Och medan Ni vilar, låt Chamberlain's Tablets, milda, säkra, Toniskt laxativ, ruska upp levern, milt rensa magen och åstadkomma en naturlig och hälsosam verksamhet hos tarmarna.

Tag en i kväll — och medan Ni sover och vilar, vinner Ni tillbaka välbehövlig styrka och nervenergi. — Enkelt nog, är det inte? Försumma det icke — Huvudvärk är naturens varning.

Begär hos Er apotekare Chamberlain's Tablets, 25c, eller få dem genom posten från F. DOJACEK, 850 Mainstreet, Winnipeg, Man.

CHAMBERLAIN'S TABLETS — YOUR BEST FRIEND

CROUP

"Jag tror icke det finns en mera ängslig tid för föräldrar, än den, då deras barn ha croup. Såvida de icke äro förberedda med Chamberlains Croup Remedy, måste de vänta på doktorn och lyssna till den kvävande, metalliska hostan samt åskåda, huru deras lille kippar efter andan!

Ni känner till, att den stora faran av Croup är bildandet av falsk slemhinna i struphuvudet, och intill dess att denna drives bort kan ej lindring erhållas och den spasomadiska kvävningen fortfar. Giv Chamberlains Cough Remedy i tätt på varandra följande doser. Det lossar denna slemhinna och kommer barnet att avlägsna den genom att spy.

Chamberlain's Cough Remedy

är ett absolut säkert och visst medel mot Croup, och om det gives så snart barnet blir hest, eller t. o. m. sedan den croupiga hostan uppträtt hindrar det anfallet. Till salu hos

Canadian National Railways

Utmärkt Trafik till
STILLA HAFS-KUSTEN
LÄMNAR
UNION STATION
DAGLIGEN kl. 10:10 e.m.

PÅ EDER TRIP TILL
ÖSTRA CANADA
FÄRDAS MED
Canadian National
TÅG LÄMNA DAGLIGEN
3:30 E. M.

FÖRDELAKTIGASTE VÄ[illegible]
BÄSTA UTRUSTNINGEN

FULLSTÄNDIG UPPLYSNING VID
TOURIST AND TRAVEL BUREAUS
MAIN and PORTAGE. — M. 1066 — — 676 MAIN ST, G. 4755.

R. S. ROBINSON

RÅA PÄLSSSKINN, HUDAR, SENECAROT, ULL och PÄLSVAROR.

Etablerad 1883. KÖPARE OCH EXPORTÖR AV Kapital $250,000

ÖNSKAS GENAST obegränsade kvantiteter av MYSKRÅTTOR, VARGAR och VÄSSLOR till följande höga priser för stor eller liten mängd:

Vinter-råttor	$6.50 till $3.00	
Höst-råttor	$4.00 till $2.00	
Höst-råttor, skjutna och uppskurna	$1.25 till .50	
Kattor	.25 till .15	
Vargar, fina, cased No. 1	$28.00 till $10.00	
Vargar, fina, cased No. 2	$18.00 till $7.00	
Varg, No. 3	$2.00 till $1.00	
Varg, No. 4	.50	
VÄSSLOR, prima mörka	$35.00 till $8.00	
VÄSSLOR, prima bleka	$25.00 till $12.00	

Även ALLA ANDRA PÄLSSKINN till Högsta Gällande Priser.

NÄRVARANDE HUDKVOTATIONER.

Saltade kohudar 23-25c
Frusna kohudar 22-19c
Kalvskinn 45c till 35c
Ungdjursskinn 30—25c
Hästhudar $10.00—5.00
Ox-, Stut- och Tjurhudar, likaledes sidomärkta kohudar, proportionsvis lägre.

ALLA HUDAR prissättas enl. gängse marknadspriser den dag de mottagas. Sänd genast till R.S.R. Bldg., 43-51 Louise (Pacific ave. and Rupert) WINNIPEG

FRÅGOR och SVAR.

— Vilken examen borde vara lätt att taga för en slåtterkarl?
— Fältskärsexamen.
— Vad är förtroende?
— När en miljonär i ett tätt skogssnår låter raka sig av en luffande barberaregesäll.
— Vad kan man kalla den sjukdom, som en människoätare får, när han ätit upp en gräsenkling?
— Höfeber.
— Vad är skillnaden mellan vatten och tvillingar?
— Vatten heter på kemiskt språk H2 0, men om tvillingar säger man: Ohå, två!
— Vad är höjden av självbehärskning?
— Att vara "utom sig" och ändå "hålla sig i skinnet."
— Hur bör man älska sin nästa?
— Nästan som sig själv?
— Vad är kärlek?
— Två hjärtan och ett slag!
— Vad är äktenskap?
— Två hjärtan och ett fruktansvärt slag!
— Varför skriva läkare sina recept på latin?
— För att patienterna skola vänja sig vid det döda språket.

De älskvärda mågarne.

Y. talar med en god vän och säger därvid om sin bättre hälvt:

— Ja, en av mågarne vill ha henne till Sundsvall och den andre vill ha henne till Göteborg. Och nu vet jag sannerligen inte, vart hon skall resa.

Vännen: — Ja, det måste jag då säga att det är ganska ovanligt för mågar i allmänhet att visa sig så älskvärda.

Herr Y.: — Å, det är inte så älskvärt som det låter. Han i Sundsvall vill ha henne till Gøteborg, och han i Göteborg försäkrar att det är mycket sundare i Sundsvall än i Göteborg.

En kinkig fråga.

Den vackra unga damen hade rådfrågat spåkvinnan och låtit sin begäran om att bli spådd åtföljas av en större sedel.

— Sköna, okända, sade gumman, ni skall besöka främmande länder och umgås i mycket utvalt sällskap. Även vid kungliga hov skall ni bli mottagen. Ni kommer att triumfera över alla rivaler och gifta er med er utkorade. Han är lång och mörk, med aristokratiskt utseende.

— Och ung? frågade damen intresserad.

— Ja, och mycket rik.

— Tack, sade hon. Och nu bara en fråga till. Hur skall det gå med min nuvarande man?

Före valet. Kandidaten: — Ni hyser väl inte något tvivel om min politiska karaktär?

Valmannen: — Nej, inte alls.

Kandidaten: — Varför vill ni då inte rösta på mig.

Valmannen: — Just därför.

Plågades i tio år. "Somliga personer förhasta sig kanske, när de skriva om en medicins verkningar," skriver herr G. Backmann i Faith, S. D., "men jag skriver detta efter att ha väntat en lång tid och efter ett grundligt försök med Dr. Peters Kuriko. Mitt vittnesbörd är överensstämmande med sanningen och jag framlägger intet annat än fakta. Min hustru led i mer än tio år av smärtor i högra sidan och ibland var hon oförmögen att utföra sina husliga sysslor. Läkarna tillrådde en operation, men hon vägrade av fruktan för följderna. Bruket av Dr. Peters Kuriko har gjort henne frisk; hon är sextiotre år gammal." Detta enkla örtbotemedel verkar på livsorganen och utdriver förbrukade och förskämda ämnen ur systemet. Det säljes ej genom apotekare, utan tillhandahålles direkt. Tillskriv Dr. Peter Fahrney & Sons Co., 2501 Washington Blvd., Chicago, Ill.

Levereras tullfritt i Canada.